



Valerie Theriel

**KREV
PREDÁTORŮ 2**

Mentální volání, Bratrstvo a Řád

Valerie Thieriel

KREV PREDÁTORŮ

2

Mentální volání, Bratrstvo a Řád

1. kapitola – Sdílená bolest

Bolesti už začínaly být nesnesitelné, ale Raisin se snažila být statečná a splnit úkol. Při kontrakcích myslela na to, že musí dát svému muži dědice, na kterého čekala celá jeho rodina po léta. Poslední dobou si užila své. Dávali jí najevo, že je neschopná, ale od té doby, co otěhotněla, byli na ni něžní jako holubičky. Asi si mysleli, že okamžitě zapomene na jejich ústrky. Ona ale nezapomínala. Teď to však nebylo důležité. Dítě bude stejně její. Hrozně se na ně už těšila. Doktoři a sestry se kolem ní sbíhali, porod vrcholil.

„Teď silně zatlačte, paní Beltramová,“ slyšela říkat doktora.

Sebrala poslední zbytky sil a tlačila. Pak nastalo hluboké ticho, do kterého nějaká sestra vykřikla, s řinčením upustila na zem kovovou misku, odpotácela se do rohu a zvracela. Raisin pohlédla na doktora, který vykulil oči a zbledl. Díval se na něco ve svých rukou. Zahlédla šedavou pupeční šňůru.

„Co se děje, pane doktore? Už je po všem?“ zeptala se ho.

Usoudila tak podle bolestí, jejichž obtěžující návaly ustaly. Ale on jí nedokázal hned odpovědět. Třesoucíma se rukama přestříhl pupeční šňůru a do vozíku vedle porodního stolu, kde Raisin ležela, položil něco, co zabalil do narychlo přinesené pleny.

Když se na to Raisin podívala, opravdu to bylo – něco. Zřejmě jenom stěží by to kdokoliv přirovnal k novorozenci. Jedno oko to mělo znetvořené, na hlavě jen jakési roztroušené chumáče chlupů, ruce a nohy každou jinak dlouhou, prsty mnohde úplně chyběly a kůže měla rudou barvu, jako po spálení. Ústa a nos se sbíhaly v jednu zející díru jako po rozštěpu patra a uši to mělo špičaté jako zvíře.

Chvíli se to ani nehýbalo, zatímco se na to Raisin nevěřícně dívala, ale pak to k její hrůze otevřelo to méně postižené oko a tou zející dírou to vydalo nervy drásající zvuk, což měl být zřejmě pláč.

„Myslela jsem, že je to mrtvé?“ poznamenala jedna z přítomných sester a odváděla onu kolegyni, které se udělalo nevolno.

Když doktor viděl, že se to hýbe, srdnatě se sklonil a poslouchal tlukot srdce. Zatvářil se znepokojeně. Raisin byla ztuhlá šokem

„Pane doktore, tohle jsem opravdu porodila?“ ptala se tiše.

„Bohužel ano, paní Beltramová. Ale podle všeho to dítě zřejmě nebude žít dlouho. Jeho srdce a plíce jsou nedovyvinuté. Je zázrak, že vůbec ještě žije, ve stavu, v jakém... Sama vidíte,“ odpověděl jí doktor a zatvářil se účastně.

Raisin cítila, jak jí prudce buší srdce a krev se jí valí do hlavy. Od konečků prstů na nohou až po hlavu cítila odpor k tomu tvoru vedle sebe. Ale pak to stvoření zavrňelo, otočilo to k ní trochu hlavu a podívalo se na ni. A její pocity se změnily v hlubokou lítost a žal.

V tom jeho pohledu byla výčitka a utrpení. Raisin se přemohla a chytila to stvoření za jediný prst jeho znetvořené ruky. Jeho oko se opět zavřelo a ono znehybnělo. Doktor se k němu znova sklónil se stetoskopem, aby poté vzhlédl a zavrtěl hlavou. Raisin pochopila, pustila ruku dítěte, zaklonila hlavu, nadechla se a vložila všechnu svou duševní bolest do nelidského výkřiku.

Alexandra se probudila a prudce se posadila.

„To byl ale strašný sen!“ pomyslela si.

Okamžitě podvědomě zašátrala vedle sebe, ale pak si uvědomila, že je v pokoji sama a vzpomněla si, že je Tristan ve městě, aby vyřídil nějakou záležitost ohledně úpravy interiéru hradu, kterou plánovali.

Pocítila osamělost, ostatně jako pokaždé, když byli třeba jen na pár hodin odloučení. A navíc, i jejich dcera Amber odjela, a to dokonce až do Států, kde kdysi oba žili.

Alexandra neměla dobré pocity, když v celém hradě necítila přítomnost jiné osoby jejich druhu, přestože věděla, že se Tristan před svým odjezdem jako vždy postaral o její bezpečí. V oknech měli mříže, které se daly uzamknout – to kvůli případnému útoku čistokrevných upírů, kteří uměli létat – a okolo hradu byla hromada strážných. Mimoto byla jeho masivní brána zamčená a dovnitř se nikdo bez pozvání nedostal.

Ale to teď Alexandru příliš neuklidnilo. Myslela na ten sen – tu hrůznou noční můru, z které se právě celá v šoku probudila. Zdálo se jí o nějaké ženě, co porodila znetvořené dítě, které po chvíli zemřelo. Cítila její bolest tak zřetelně, jako by to byla ona sama,

nebo někdo blízký. S hrůzou si uvědomila, že ta žena dokonce vypadala jako ona. Ta podoba byla neuvěřitelná a děsila ji.

Nakonec se Alexandra vyřítla z postele a zapnula počítač, aby se pokusila spojit s ochráncem jejich rodu ve Státech, otcem Carminim, který po smrti jejího přítele, otce Birda, převzal vedení společnosti mnichů, nazvané Řád. Ti jí kdysi pomáhali při ochraně dospívajícího Tristana a nyní měli bdít nad Amber, která trvala na tom, že chce poznat svět. Chtěla vědět, jestli už dcera dorazila a je v pořádku.

Rozladěně shledala, že kněz nebere telefon. Nechala mu vzkaz, aby jí zavolal. Pak šla znova spát, ale už neusnula. Stále cítila bolest té ženy a toužila po tom, nějak ji utěšit.

V sousedství neklidné kněžny Alexandry – na hradě rodu Dragonianů – se ve své ložnici probudil pohledný tmavovlasý muž. Při tom sebou tak prudce trhl, že pouhým pohybem shodil z postele jakousi ženu, která ležela vedle něj a láskyplně ho pozorovala, jak spí. Musel mít velikou sílu, jak už prozrazovala jeho svalnatá postava.

Vstal, aniž si ženy, která při svém pádu vykřikla a následně si třela loket, všiml. Postavil se k oknu, kde za závěsy zářilo sluneční světlo. Bezpečně za nimi ukrytý přemýšlel o tom, co ho právě probudilo. Nějaké duševní spojení s nesmírně trpící osobou. Něco podobného ještě nikdy předtím nezažil. Tvář té ženy, jejíž výkřik plný bolesti ho vytrhl ze spánku, se mu nesmazatelně vryla do paměti.

Žena, kterou srazil z lůžka, se k němu postavila a mazlivým hlasem pronesla: „Je vám něco, kníže? Pomůžu vám, můj pane. Vraťte se na lože a nasyt'te se, prosím.“

Muž, kterým nebyl nikdo jiný než kníže Dragonian, se k ní otočil a popuzeně zavrčel: „Ty jsi ještě tady? Myslel jsem, že už jsi dávno odešla domů za svým snoubencem. Copak tě nepoučili, že poté, co já se nasytím, tu nemáš co pohledávat? Nestojím o to, abys tu byla, když já spím, rozumíš? Už nikdy to nedělej! Jinak pocítíš můj hněv.“

Dívka vykoktala omluvu a strachy pobledlá spěšně odběhla. Všichni v okolí si mysleli, že má tento kníže spoustu lidských milenek, ale to, co s nimi dělal, nemělo s tímto nic společného. Potřeboval pouze jejich krev, kterou se sytil, protože jako čistokrevný upír jinou potravu přijímat nemohl. A když se pak tyto dívky provdaly, jejich manželé překvapeně zjišťovali pravdu o netknutém panenství svých žen.

Jemu bylo úplně jedno, co si kdo myslí o tom, čí krvi dává přednost, či co s kým dělá. Vdané ženy pak už nechával na pokoji. Možná i proto, že v koutku duše obdivoval ony lidské páry. Často je pozoroval, jak se spolu procházejí, povídají si a smějí se, mají děti... A přemýšlel o tom, proč se nemůže k nikomu duševně připoutat. Vlastně důvod znal, avšak stále doufal, že konečně pomine. To se ale nestalo. A nyní ho náhle probudil ten hrozný sen a on cítil v duši zoufalství a bezmoc té ženy, které by tak rád pomohl. Jako by ho k tomu něco podvědomě nutilo.

Vzpomněl si na jistý upíří manželský pár, který měl to štěstí, že spolu už devatenáct let žil v lásce a harmonii na sousedním území. S hrůzou si totiž uvědomil, že se ta žena ze snu podobala Alexandře. Tu mu náhle svitlo, kdo to je. Vzpomněl si na jednu

událost, která se stala, když byl malý, a toto s ní souviselo. Co se týkalo té ženy, byl si její totožností nyní již zcela jistý.

Zauvažoval nad tím, co bude dělat, protože mu bylo jasné, že se něco děje, a považoval za nutné o tom kněžnu informovat. Potíž byla v tom, že jejich rody byly v podstatě znepřátelené. Jeho otec se kdysi s otcem knížete Tristana pustil do křížku kvůli území a musel to vzdát. Teď byl ale pryč a jeho syn se pevně rozhodl, že i přes nepřátelství musí svěřit, co zažil, kněžně Alexandře.

Také mu na mysli vytanula jiná, ne zase tak dávná událost, po které spolu jejich rody uzavřeli jakýsi pakt o neútočení, ale rozhodně se nijak nespřátelili. Kněžna Alexandra mu tehdy dala jasně najevo, že se od nich má držet dál. I přesto měl o rodu Albacetraniánů poměrně přesný přehled, a to nejenom díky svému dobrému upřímu zrak, jelikož byl čistokrevný, ale i díky klevetivému služebnictvu.

Kromě toho byli někteří jeho sluhové a služky přímo v příbuzenských vztazích s těmi jeho sousedů. Proto věděl o všem, co se šustlo na jejich hradě, a tím pádem i o Tristanově a Amberině nepřítomnosti. Tato situace mu však nyní jenom nahrála, poněvadž s těmi dvěma mluvit nepotřeboval. Záležitost, kterou on hodlal vyřešit, se týkala pouze kněžny Alexandry. Doufal, že ho kněžna vyslechne, pomůže mu pochopit tento sen, a on jí bude moci podat pomocnou ruku tak, jak po tom už odedávna toužil. A nejen to.

Chtěl opět vidět zblízka Alexandru, což se mu za ta dlouhá léta ani jednou nepodařilo. Ženu, o niž kdysi usiloval a neuspěl. Hlavně však cítil nutnost zjistit, co se to vlastně děje. Kníže Dragonian se nakonec rozhodl, usedl za psací stůl, chopil se pera, papíru a erbovního prstenu se svým rodovým znakem. Napsal nějaký

dopis, zapečetil jej a zavolał si jednu ze služebných, o které věděl, že její matka slouží dlouhá léta u Albacetráničů a je důvěrníčkou kněžny Alexandry.

Dívka před knížetem předstoupila se zvědavostí, ale i strachem, a on jí – dost neochotně, protože byla přece jenom pouhý člověk, kterému tak důležitý úkol nepříslušel, obvykle to zařizoval speciální posel – předal onen list a nařídil jí, aby ho beze svědků předala své matce, která ho má doručit paní kněžně. K tomu přidal ještě výhrůžku ve smyslu toho, co se jí stane, když o tom někde něco špitne. Ohledně doručení tohoto dopisu však neměl kníže jiné volby a napsat kněžně Alexandře v této situaci prostě musel.

Jeho gentlemanské chování, a také úcta k ženě, jíž psal, mu nedovolily, aby se vznesl a bez pozvání přistál na okně její ložnice, i když by to bezpochyby dokázal udělat tak, aby ho strážné nezahledly. Nemínil kněžnu vyděsit a zavdat jí příčinu k tomu, aby na něj poslala svého manžela, kterého se sice nebál, ale zabít ho také nehodlal, aby jí nezpůsobil žal. Dobře věděl o tom, že ho i po dlouhých letech velmi miluje. Respektoval také, co jí kdysi slíbil, a tak se teď usadil v křesle u okna a zadumaně čekal na západ slunce a její odpověď.

Když se Raisin probudila, nejdříve si nevzpomněla, co se stalo. Potom spatřila skoro prázdnou kapačku, vedoucí k její ruce životadárný roztok. Uvědomila si, kde je, a následně i proč tam je. Byla už sice omytá a v čisté košili, ale celé tělo ji bolelo a duše ještě více.

„Porodila jsem zrudu!“ říkala si zděšeně.

S hrůzou si vzpomněla na manžela, na jeho i svou rodinu. Věděla, že od nich soucit čekat nemůže. Nikdy nemohla – natolik je znala. Zbývalo jen čekat na jejich příchod a připravit se na reakce.

Později toho dne, přesněji v návštěvních hodinách, uslyšela na chodbě nějaké rozčilené hlasy, aby k ní do pokoje posléze vtrhl její manžel a jeho rodiče, doktor, její rodiče a mladší bratr Chip.

Její manžel Roger Beltram byl o deset let starší než ona, měl vodnaté modré oči a řídnoucí světlé vlasy. Popravdě, jejich sňatek byl domluvený. Z toho, co kdysi slyšela, pochopila, že rod Stevensů a Beltramů jsou v nějakém zvláštním svazku, který vznikl již před lety. A když Beltramovi hledali nevěstu pro jejich syna, pohrozili Stevensovi své dceři Raisin, že ji vyženou z domu bez jediného centu v kapse, pokud si Rogera Beltrama nevezme.

Jelikož byla Raisin odjakživa uzlíček nervů, deptaný na duši jejich nelaskavou a přísnou výchovou, řekla si, že ji určitě nic horšího čekat nemůže a souhlasila. V tom se však šeredně spletla. Manželství s Rogerem bylo hrozné. Chtěl stále jen syna a vyčítal jí, když mu ho nedala. Jinak nenechal na pokoji jedinou sukni a jeho avantýry plnily stránky bulvárních plátků. A teď, když už si Raisin myslela, že bude mít konečně pokoj a trochu štěstí, stala se tato strašná věc.

„Nesmí se to nikdo dovědět! Tohle by zničilo mou kariéru! Všechnen personál, který u toho byl, musí ihned podepsat prohlášení o mlčenlivosti, jinak se budu soudit!“ vytrhl Raisin z přemýšlení ječivý hlas jejího manžela.

„Ale co pohřeb vašeho dítěte? Musíte ho přece dát pohřbít!“ namítl ten lékař, který pomáhal Raisin při porodu.

Beltram rozčileně reagoval: „Vy tomu říkáte dítě? Vždyť se to ani nepodobá člověku! Klidně to někam vyhod'te, třeba kam dáváte použité jehly.“

Raisin z něho zabylo zle a odhodlala se k ráznému prohlášení: „To teda ne! Moje dítě nikdo do odpadků vyhazovat nebude!“

Všichni příbuzní se na ni okamžitě podívali a zpražili ji nenávistnými pohledy. Kromě Chipa, který se na sestru soucitně díval.

Její matka k ní přišla a ostře jí řekla: „Tobě nestačí, jak jsi nás všechny porodem té zrůdy zostudila? Ty tomu zmetkovi ještě chceš dát naše jméno? Ale to ti nedovolíme! Vydědíme tě. Stejně nejsi naše vlastní dcera. Adoptovali jsme tě a je to vidět. Kdo ví, jaká zrůda porodila tebe, když ty nejsi schopná porodit normální dítě!“

Raisin vždycky cítila, že jí rodiče dávají méně lásky, než by mohli a hlavně měli. Zvláště poté, co se jim narodil Chip. Ale o adopci až doposud nevěděla. Zůstala na matku zírat s otevřenými ústy.

Její manžel tomu nasadil korunu slovy: „A já hned zítra zažádám o rozvod!“

Všichni se poté otočili a odcházeli pryč, nevšímajíc si ohromného doktora, který takovou scénu nečekal. Zůstal tam pouze on a Chip.

Lékař se po chvíli probral z ohromení a nevěřicně pronesl: „Teda, tohle jsem ještě neviděl. Místo, aby vás litovali a podpořili...“

„Z toho si nic nedělejte, pane doktore! Byli takoví vždycky. A budu jen ráda, že se konečně zbavím toho proutníka Rogera. Aspoň vím, proč na mě jsou takoví. Nemám a nikdy jsem neměla u nikoho z nich podporu. A víte, co? Ať táhnou k čertu!“ vzchopila se náhle Raisin.

Tu se ozval Chip: „Co se mě týče, jsi pořád moje sestra. Když budeš něco potřebovat, pomůžu ti.“

Raisin se na něj usmála, ale i on se pak omluvil a odešel, aby rodiče nezuřili.

Doktor se ještě zeptal, jestli něco nepotřebuje, a na odchodu dodal: „Nebojte se, tělíčko vašeho dítěte nevyhodíme. Zavolám kněze a ten už najde nějaké řešení. Pošlu ho pak také za vámi a vy mu sdělíte svá přání ohledně této věci.“

„Ale já nejsem věřící, pane doktore. Dokonce mi z kostelů odjakživa naskakuje husí kůže. Ani nevím proč," oponovala mu Raisin.

„To nevádí. Víím, že u něj stejně najdete pochopení," usmál se konejšivě lékař a odešel.

Po jeho odchodu si Raisin chtěla poplakat, ale tíha v jejím srdci byla tak velká, že jí slzy odmítaly téci. Cítila se strašně osamělá a její duše přímo volala po soucitu. Tak zavřela oči a vysílala do světa alespoň neslyšnou prosbu o pomoc.

„Jsem tak zoufalá a strašně trpím! Přijďte mi někdo na pomoc, prosím!" byly její myšlenky.

Neměla tušení, že na druhém konci světa někdo její volání skutečně vnímá.

Děsivé stvoření s rudýma očima, jež ze sebe dostalo neslyšné zavrčení: „Tvá smečka tě slyší a již brzy přijde na pomoc, holčičko. Já už se o to postarám. Je čas.“

Kněžna Alexandra seděla za dlouhým stolem ve velké místnosti a jedla. Spíše se tedy dloubala v jídle a duchem byla zcela nepřítomna. Pozorovala nádherný západ slunce a myslela na ten hrozný sen, který ji předčasně vzbudil a uvrhl ji do hlubin duševní trýzně, která byla tím horší, že její milovaný manžel nebyl zrovna s ní. Kdyby byl Tristan doma, okamžitě by se mu svěřila a on by jí pomohl se z toho dostat. Mohla se s ním sice telefonicky spojit, ale to nebylo úplně ono. A ona ho kromě toho nechtěla rozptylovat a přesvědčovat k tomu, aby všeho nechal a vrátil se domů, jakkoli jí bylo mizerně.

A mělo být hůře. Už před chvílí Alexandra zpozorovala jistou mladou dívku, služebnou na hradě knížete Dragoniana, jak prošla místností do kuchyně a kývla jí na pozdrav, přičemž na ni vrhla podivný pohled, který u ní dříve nezaznamenala. A to ji dobře znala. Vždyť její matka, Hanna, byla Ambeřinou chůvou a doposud u nich pracovala. Alexandra jí naprosto důvěřovala a ona ji nikdy nezklamala.

Výraz Hanniny dcery ji nesmírně zaujal, ale pak ho pustila z hlavy. Po chvíli se však objevila samotná Hanna, která se tvářila ještě podivněji. Byla smrtelně bledá a blížila se ke své paní s neobyčejně vážným výrazem ve tváři.

„Špatně jste spala, paní kněžno? Chybí vám kníže, že ano?“ poznamenala na úvod.

Alexandra pouze přikývla a tázavě se na služebnou zadívala. Ta rozpačitě přešlapovala z nohy na nohu a jednu ruku měla za zády.

„Stalo se něco, Hanno? Řekni mi to! Přece víš, že se mě nemusíš bát. Už jsem ti někdy ublížila? Neseš mi nějakou zprávu, že ano? Něco hrozného?“ zeptala se jí zaujatě její paní.

Hanna si uvědomila, že Alexandra zcela přesně odhadla její současné pocity. Kněžna sice nebyla čistokrevná a neuměla myšlenky lidí ovládat, ani číst doslova, ale i tak toho dost poznala. Zvláště, když byl člověk rozrušený, což Hanna nepochybně byla. Dokonce ani nebyla schopna Alexandře odpovědět, pouze s dramatickým výrazem natáhla dopředu ruku a ona v ní spatřila nějaký dopis. Knížecí dopis, jak bylo patrné na první pohled.

Když ho pak služka položila na stůl před svou paní, Alexandra identifikovala pečeť, která tam byla vytlačena. Nevěřila svým očím, protože tohle se už devatenáct let nestalo. Dopis od knížete Dragoniana. Navíc přímo pro ni. Bylo to velmi podivné, ale skutečné, i když by raději doufala v opak. Zatmělo se jí před očima a chvějícíma se rukama rozlomila pečeť.

„Drahá kněžno Alexandro! Důležité okolnosti mě nutí k tomu, požádat vás o schůzku v jisté dost naléhavé záležitosti. Jelikož vím, že se asi stěží vydáte na mé území, navrhuji, abyste mi umožnila vás navštívit na vašem hradě. Přijdu v míru a neozbrojen, takže se z mé strany nemusíte obávat žádného úskoku. Také bych si dovolil požádat o utajení této záležitosti před vašim i mým služebnictvem. Svou odpověď nechejte doručit stejnou cestou, kterou přišel můj list. Uvítal bych, kdybyste tak učinila neprodleně, jelikož tato záležitost nesnese odkladu. S hlubokou úctou, kníže Alterius Dragonian," přečetla si v něm.

Alexandra se snažila přijít na to, co od ní může chtít, a obrátila se na Hannu, které samozřejmě nesdělila obsah listu, jakkoli byla její důvěrníci. Neslušelo se, aby kněžna probírala záležitosti upírů s lidmi, a nyní se jí do toho ostatně ani nechtělo.

„Myslíš, že kníže Dragonian ví o Tristanově momentální nepřítomnosti zde?“ zeptala se jí přesto zamyšleně.

Hanna jenom pokrčila rameny, načež poznamenala: „Je toho málo, o čem kníže Dragonian neví. Ani bych se nedivila, kdyby vám zrovna koukal těma svýma rudýma očima přímo do talíře, paní kněžno. Víte přece, že oni na rozdíl od vás vidí i potmě.“

Alexandra vstala a s tím dopisem v ruce jí oznámila: „Počkej tady. Přinesu odpověď, kterou mu necháš doručit po své dceři.“

Poté se upírka zavřela v ložnici, kde knížeti napsala odpověď, která obsahovala souhlas se schůzkou a také slib jejího utajení před služebnictvem. Schůzka se měla konat v její ložnici za půl hodiny od chvíle doručení této odpovědi jejímu odesilateli.

Ihned nato Alexandra mlčky podala dopis s erbem, ale bez pečeti, jelikož erbovní prsten měl Tristan, Hanně. Ignorovala její zvědavé pohledy a vrátila se do ložnice, kde se zamkla a dávala do pořádku svůj vzhled, poněvadž se chtěla cítit co nejvíce sebejistě. To jí vždycky pomáhalo.

Sice byla v pokušení navrženou schůzku odmítnout, ale nemohla si to dovolit. Nechtěla totiž Dragoniana rozhněvat, na což měl v duchu jejich dávné úmluvy o neutralitě plné právo. Dobře věděla, že ji její svéhlavá dcera Amber přes všechny dobře míněné rady už dávno porušila, a ona sama se divila tomu, že je jejich soused nenapadl. Takže i když byl Tristan pryč, neriskovala Alexandra hněv tak mocného čistokrevného knížete a raději se

spoléhala na to, že jí neublíží a na svou výmluvnost. V duchu spílala své dceři za její neposlušnost a modlila se, aby svého silného souseda nějak zvládla.

Kníže Dragonian už netrpělivě bubnoval svými prsty na okenní parapet, když se konečně objevila dívka s odpovědí od Alexandry. Celá udýchaná mu předala dopis a s otevřenými ústy civěla na to, jak ho kníže nedočkavě otevírá. Byla tak strašně zvědavá, že ji musel poslat pryč silou vůle, jinak by tam drze zůstala. I tak ho pozorovala klíčovou dírkou a spatřila, jak si list přečetl a pak ho k jejímu údivu okamžitě spálil. Poté se vydal do své ložnice, odkud se po chvíli opět vynořil a ona si všimla, že se převlékl do svých nejlepších šatů. Hned nato vylétl oknem do nočního ticha a nevezal si s sebou meč, což ji udivilo snad nejvíce.

Ubohousrdnou dívku přímo svrběl jazyk tím, co by tak ráda někomu svěřila, ale věděla, že by za to zaplatila životem, kdyby se Dragonian dozvěděl, že někomu vyzvonila, jak se celý napařádný žene na schůzku s manželkou svého souseda, který je momentálně mimo svůj hrad.

Ani zvědavost její matky, Alexandřiny služky Hanny, neměla být patřičně ukojena. Pronásledovala svou paní – která se objevila pobledlá, avšak nádherně upravená, ve dveřích své knížecí ložnice – zoufalými pohledy, ale nic se od ní nedozvěděla.

Vyzvídat taky nemohla. Věděla, že to osobě jejího postavení nepřisluší, a i když na ni byla upíří kněžna hodná, nebylo radno ji rozhněvat. Hanna už ji totiž vzteklou viděla a moc dobře si to pamatovala. To bylo toho dne, kdy přistihla jednu mladou služku při tom, jak se snaží svádět knížete Tristana.

Ten na to sice nijak nereagoval, jelikož dívku přímo odmítl a poslal ji hned pryč, zato Alexandra se za ní vyřítla ve své upíří podobě a nemilosrdně se s ní vypořádala. Už samotný její vzhled budil hrůzu, a to, co s tou nebožačkou udělala, Hannou otrásl. Sám Tristan ji musel přemlouvát, aby ji nezabila a přestala ji děsit svými výhrůžkami.

Od té doby byl klid. Některé služky sice po knížeti stále pokukovaly, ale u toho po oné hrozně příhodě také zůstalo. I tak bylo zvláštní, že si kníže Tristan nikdy nenašel nějakou konkubínu a miloval pouze jedinou ženu, protože to vůbec nebylo obvyklé. Jiní urození upíři měli celé harémy a mnohým ženám i upírkám by nebylo proti mysli stát se konkubínou mocného knížete Albacetrániana.

Kníže totiž nejen, že vypadal stále na osmnáct a byl velmi hezký a svalnatý, ale byl také proslulý svou mužností – soudě dle klepů jeho služebnictva. Mezi upíry bylo navíc zvykem nosit na těle viditelné známky svých podivných hrátek, a tak jejich ženy a zvláště konkubíny hrdě odhalovaly pokousané šíje, ramena a jiné části těla.

Alexandra sice nebyla zrovna zvrhlá, ale usoudila, že Tristanově pověsti prospěje, když tak učiní rovněž, ačkoli na tom netrval. Ona tím však demonstrovala něco jiného. Ukazovala jiným ženám, že o ni má její manžel stále zájem a o ně tudíž nestojí, kdyby je snad napadlo s ní o něj soutěžit.

Takže mezi místními ženami panovalo všeobecné zklamání z toho, že ji ještě nezavrhl nebo nepřibral ke svým hrátkám jinou, protože byl mezi upíry se smíšenou krví ten nejmocnější a nejsilnější. Přesněji byl vlastně jediný upír se smíšenou krví v

takovém významném postavení, a to už od doby, kdy se před lety objevil v této zemi.

Také jedním z nejbohatších, přestože bylo známo, že většinu svého jmění zdědil a šly i jakési zvěsti o tom, že z toho velký podíl uchvátila jeho žena. Ale takové řeči ona pokaždé popírala a jiné ženy to rozhodně nezajímalo, protože pro ně byl přitažlivý tak, jako tak. Slídily však za ním pořád marně.

Na tohle teď myslela mladá služebná Dragoniana. Tušila, že by informaci o tajné schůzce svého pána se ženou, na jejímž místě se viděla polovina upírek v zemi, velmi výhodně prodala kterékoliv z nich. Ale to nemohla, poněvadž s jejím upířím pánem nebyly vůbec žádné žerty. Tak se ve svém pokoji třásla potlačovanou chutí na klepy, zatímco se u Albacetranianů kněžna Alexandra vážně podívala na její matku a přikázala jí, aby ji v následujících chvílích nikdo nerušil v její ložnici a všichni se drželi dále od této místnosti, ať se děje cokoliv.

Pak se tam opět zavřela a Hanna se vydala vyřídit její příkazy, přičemž se celá třásla zvědavostí stejně jako její dcera. A nejenom jí. Rovněž nevolí, neboť knížete Dragoniana obzvláště nesnášela. Její dcera si od ní před časem vyslechla svoje, když zamířila do služby zrovna k němu i přesto, že s tím její matka nesouhlasila. Avšak úchvatný vzhled čistokrevného knížete zmohl mladou dívku natolik, že si nemohla pomoci, jakkoli nepříjemný tento upír byl.

Kněžna Alexandra za sebou zamkla dveře a přešla k zamřížovanému oknu, jehož mříž naopak odemkla a otevřela okno dokořán, aby se posléze usadila na manželskou postel a snažila se potlačit chvění svých rukou. Seděla tam potmě a čekala.

V tu samou dobu postával na letišti v jednom městě ve Státech u terminálů stárnoucí muž, oblečený do kněžské sutany. Nervózně se rozhlížel kolem sebe svýma stále výraznýma tmavýma očima. Vlasy měl sice poměrně prošedivělé, poněvadž se mu už přiblížila padesátka, ale vysokou postavu měl stále udržovanou a držel se zpříma.

Amber ho spatřila ve stejném okamžiku jako on ji. Také samozřejmě vycítila jeho přítomnost, protože byl stejně jako ona – navzdory svému kněžství – upír se smíšenou krví. A dávno to o sobě věděl. Pouze stále žil jako kněz. Takže, i kdyby se s Amber navzájem neznali z videohovorů, poznali by se nyní stejně.

Navíc, on jako by v ní spatřil její rodiče, poněvadž Amber zdědila Tristanův pohledný obličej a její tělo bylo zase dokonalou kopií těla její matky – kněžny Alexandry. Vzpomínka na ni otce Carminiho zabořila. To když si promítl jisté ráno v Las Vegas a s tím spojený dávný incident. Potlačil to a vyšel Amber vstříc.

„Strýčku Vito!“ zvolala Amber poté, co se spolu oba nenápadně zkontaktovali očima.

Přiběhla až k němu a objala ho, což byl předem domluvený signál. Bratrstvo by mohlo číhat i tady, takže mínili být opatrní a předstírat příbuzenský vztah s knězem byla ta nejlepší volba pro bezpečí mladé upírky.

Když se otec Vito Carmini dozvěděl, že se Amber Albacetrnianová chystá do Států, krve by se v něm nedořezal. Otevřeně vyjádřil své mínění, ale bylo to stejné jako hrách na stěnu házet.

Alexandra s ním sice souhlasila, Tristan se k tomu nevyjádřil, ale Amber byla jako on – skála, se kterou nic nepohne. I teď si dost

sebejistě razila cestu mezi lidmi a jemu se orosilo čelo hrůzou a očekáváním problémů.

Celý její postoj doslova křičel: „Jsem mocná upírka, dávejte si na mě pozor!“

Tušil malér. Amber mu po nástupu do taxíku podala svůj padělaný pas a on do něj nakoukl.

„Amber Duková?“ četl nevěřicně.

„Nemohla jsem si pomoci,“ přikývla s úsměvem.

„To musel Tristan dost zuřit, že sis zvolila příjmení po bratrově přezdívkce, ne?“ opáčil kněz, ale ona jen pokrčila rameny.

Pomyslel si, že Alexandra zjevně poněkud nezvládla výchovu své dcery, která měla i Tristanovu povahu. Anebo to bylo jenom Amberino zdravé sebevědomí dítěte, které vyrůstalo v trochu divném, ale velmi láskyplném prostředí, a bylo silnou osobností. Věděl, že Alexandra a její dcera si velmi rozumí – ostatně i s Tristanem byli stále jako milenci – takže se vlastně Amber vyvinula tak jak měla. Bude si jen muset zvyknout na to, že se mu po dlouhých letech klidu vracejí do života jiní upíři.

To ještě nevěděl, co ho čeká doma. Ubytoval Amber na jednu noc u sebe a dal jí zvláštní pokoj. Bylo to dohodnuté z důvodu toho, aby se u něj mohla spojit s Alexandrou, která si vždycky dělala o svou dceru hrozné starosti. Také už tam našel od ní vzkaz. A hned vzápětí po příchodu domů, zatímco si Amber šla vybalit své věci, ozval se telefon znova. Nebyli to však žádní upíři ze vzdálené východní Evropy.

Byl to doktor z místní nemocnice. Trochu se spolu znali už z dřívějšíka. Otec Carmini tam chodíval utěšovat rodičky, když se náhodou stalo, že se jim narodilo mrtvé dítě. Pomáhal jim zařizovat věci, spojené s pozůstalostí, a tak podobně. I nyní mu lékař sděloval smutnou zprávu. Zároveň však dodal, že tentokrát je to jiné.

„To dítě se narodilo tak hrůzně znetvořené, že jsem to nikdy neviděl. Ukážu ti ho, leží zatím v márnici. Manžel té ženy je nějaké velké zvíře a pěkný hajzl. Představ si, že mi řekl, ať tu zřůdu vyhodím. A on i celá ta jejich slavná rodinka – ani jeden, kromě mladého kluka, jejího bratra – pro ni neměl ani slůvko účasti. Jako by byla jen kus nepovedeného nábytku. Rodiče jí dokonce řekli, že se to stalo proto, že není jejich vlastní, ale adoptovaná – věřil bys tomu? Snobi!“ ulevoval si lékař při rozhovoru s přítelem knězem.

Ten mu nakonec slíbil, že se v nemocnici ihned ukáže. Potom řekl Amber, aby se cítila jako doma, a omluvil se jí, že musí někam zajít. Ta jen mávla rukou, protože si potřebovala odpočinout, a tak otec Carmini odešel.

Byl už večer a Raisin pozorovala oknem třpytící se hvězdy. Uklidnění jí to ale nepřinášelo. Přemýšlela o tom, co bude dále s jejím životem. Připadal jí tak prázdný a nesmyslný!

Vtom uslyšela zaklepání na dveře a uviděla někoho vejít do svého pokoje. Neznámý člověk rozsvítil světlo a ona si zakryla obličej paží, aby ochránila oči před prudkou září žárovek.

Když ji po chvíli sundala, spatřila před sebou stát postaršího muže v kněžské sutaně. Když uviděl její obličej, na okamžik se zatvářil překvapeně, ihned poté ale nasadil kamenný výraz.

Přišel k ní blíže a hlubokým hlasem, který se hodil k jeho majestátně vysoké postavě, řekl: „Jsem otec Carmini, paní. Slyšel jsem o vaší hrozně ztrátě a přišel jsem vás utěšit v bolestné chvíli. Prý si také přejete pro své děťátko zařídit pohřeb?“

Podali si ruce a on usedl na židli u jejího lůžka.

„Cokoli mi tu řeknete, zůstane jen mezi námi. Jistě znáte zpovědní tajemství, přestože vím, že nejste věřící. To nevadí. Svěřte se mi s čímkoli, vypovídejte se ze své bolesti. Uvidíte, že se vám uleví,“ dodal ještě, když se neměla k řeči.

„Nevím, čím mám vlastně začít. A proč by to vlastně mělo někoho zajímat? Nikdy jsem nebyla důležitá. Naši zpočátku nemohli mít děti, tak mě adoptovali. A řekli mi to až teď, i když jsem to celou dobu tušila. Víte, otče, já mám tu hroznou schopnost, že umím vyčíst z tváří lidí, co si myslí, a tak jsem poznala z toho, jak se na mě naši dívají, že mě nemají rádi. Zvláště po tom, co se narodil Chip, jejich vlastní syn. Je sice fajn, vlastně on jediný není proti mně, ale je to ještě skoro chlapec a má dost starostí se svou pubertou. A naši jsou posedlí jenom svými penězi a mocí, spojením s mým mocným manželem, kterému mě v podstatě prodali. Byla jsem v mládí poněkud divoká a oni mi pořád nadávali. Pak mi pohrozili, že mě vydědí, když si Rogera Beltrama nevezmu. Bylo mi to jedno, hlavně když se dostanu z domu. Stejně jsem nikdy nikoho nemilovala. Pouze jsem muže využívala k tomu jednomu účelu. Kvůli vám to raději nebudu rozvádět. Ale ten chudák se sotva na něco zmohl. Asi jsem ho dost nepřitahovala. Zato si užíval s kdekjakou servírkou, či sekretářkou, a na mejdanech prý proháněl i místní štetky. Fakt skvělý manžel. Je sice slavný senátor, ale jinak obyčejná bačkora. Není na něm nic mužného nebo imponujícího. Ale já si taky nepřipadám moc žensky, zvláště

ted'. Jeho rodiče i naši mi dávali pěkné kapky, když jsem nemohla otěhotnět, a ted', když jsem porodila tu zrůdu... Asi jsem opravdu špatná a je to ve mně," pronesla dlouhou řeč Raisin.

Otec Carmini naslouchal a přemýšlel. Než zašel k ní, navštívil už onoho lékaře a ten mu v márnici ukázal mrtvolku jejího novorozeněte. Také už viděl její záznamy, obsahující i její datum narození. Musel si na to sednout, protože mu to souhlasilo s jistou letitou událostí. Průšvih se blížil mílovými kroky a mračna se stahovala nad jeho hlavou.

Mezitím Raisin pokračovala: „Cítím se tak osamělá! Stále musím myslet na toho ubohého tvorečka a je mi hrozně.“

Při jejích slovech jej opět zamrazilo a pohled na její obličej už dále snášet nemohl. Připomínal mu totiž jinou tvář – tak bolestně známou...

Pronesl k ní slova útěchy, ale nechtěl ji v jejím stavu děsit tím, co si právě uvědomil. Stačilo, že tím byl pěkně vyděšený on sám. Rozloučil se s ní a spěšně odešel domů.

2. kapitola – Šokující zjištění

Kníže Dragonian byl gentleman a jako takový vždy plnil dohody. Proto se Alexandra nedivila tomu, že přesně půl hodiny poté, co mu byla doručena její odpověď na jeho dopis, vycítila přítomnost jiného upíra a spatřila něčí siluetu. Snažila se potlačit strach a neustále si připomínala, že už jí jednou neublížil, a to v situaci, kdy byla ještě bezbrannější. Uvědomovala si ale, že tenkrát byl i přes svou sílu teprve dospívající chlapec, kdežto nyní už byl dávno mužem. A navíc byl pořád nejsilnějším čistokrevným upírem v zemi.

Alexandra měla dobrý přehled o každém v okolí, a to prostřednictvím různých špehů mezi jejich vlastním služebnictvem a také oněm příbuzenským vztahům, kterým se nedalo mezi lidmi uniknout. A lidé jí donášeli vcelku dost ochotně, poněvadž jim vždycky dobře zaplatila. Také proto, že ona i její manžel, jakkoli silný a tvrdý kníže byl, jednali se svými sluhy a služkami na rozdíl od mnohých jiných upírů, slušně a s respektem. Proto měli mnoho sluhů, kteří se před nimi jenom netrásli strachy, ale pracovali pro ně se skutečnou oddaností. Nyní se však musela spolehnout sama na sebe.

Když ohromný stín s rudýma očima přistál na okně její ložnice a seskočil z něj dolů na podlahu, prošla kolem něj k oknu, které

zavřela, zatáhla závěsy a ihned se přesunula na druhou stranu pokoje, kde nahmatala vypínač a rozsvítila světlo.

Poté, co se v oslepujícím světle sama rozkoukala, pronesla k muži u okna: „Kníže Dragoniane, vítejte v domě Tristana Albacetrana. Co tak naléhavého vás k nám přivádí, že jste nucen tuto záležitost řešit s pouhou manželkou knížete?“

Při tom si ho důkladně prohlédla, poněvadž ho za ta léta spatřila vždy pouze z povzdálí. I když se totiž někdy stalo, že navštívila nějakou společenskou akci, na které byl i on, všichni věděli, jaká je mezi jejich rody situace, a nikdo se je nesnažil zatáhnout do konverzace nebo třeba tance. Byly určité zvyklosti, které respektovali všichni. Navíc se mu vyhýbala i záměrně z určitých důvodů. A jelikož neviděla tak dobře jako čistokrevní, tak měla šanci až teď.

Všimla si, že jeho rysy zmužněly, ale samozřejmě už dávno nestárnul, takže i tak vypadal mladě a velmi dobře. Kníže Dragonian byl vysoký, urostlý, a jeho obličej doslova vyzařoval hrdost a sílu. Mimoto už přiměl nejednu ženu k tomu, aby se mu snažila projeviti svou přízeň, i když o to nestál. Počínaje jeho služkami, až po čistokrevné upírky. Zvláště ty stály o jeho přízeň a hrdě by její znaky nosily na svém těle.

Bylo všeobecně známou skutečností, že mu mnohé z nich nabízely všechno možné – od svých těl až po sňatek. Lákaly ho na rodový majetek, svou krásu, titul – ale všechno bylo marné. Z nějakého důvodu se ženám vyhýbal, a jeho nedostupnost ještě zvyšovala jejich snažení. Vlastně na tom byli s knížetem Tristanem stejně, až na to, že jako svobodný byl Alterius Dragonian více pronásledovaný těmi ženami, jež odradilo pomyšlení na hrozící hněv kněžny Alexandry.

Také on si konečně mohl po létech prohlédnout kněžnu Alexandru z větší blízkosti, než obvykle. Bylo totiž nemožné, aby na ni na oněch společenských akcích nějak civěl. Kdyby si toho Tristan všiml, bylo by zle, což několikrát viděl.

S několika takovými čumily, kteří zavadili upřeným pohledem a někdy také i nevhodným slovem o jeho ženu, si kníže Albacetrarian ihned poradil. Jeho zájem o manželku přetrvával a stejně jako ona jeho, i on ji sledoval ostřížím zrakem, a běda jinému muži, který by o ni projevil zájem.

Kníže Dragonian zjistil, že Alexandra vypadá stejně mladě jako kdysi, a navíc lépe, než tehdy před lety. Byla pořád tak neuvěřitelně krásná a přitažlivá. Evidentně jí manželství s Tristanem svědčilo – jak si Dragonian s trochou nevole pomyslel, když ji nyní opět spatřil. Musel se ovládnout, aby na ni upřeně nezíral, i když by to po těch letech zřejmě pochopila. Alexandra prostě vypadala úchvatně se svou hřívou tmavých vlasů, nádherným, pečlivě upraveným obličejem, a vysokou, štíhlou postavou ženských tvarů.

Kněžna byla oblečená do šatů s odhalenými rameny a pažemi, které její tělo halily jako druhá kůže, a na sobě měla řadu zářících šperků v čele s mohutným snubním prstenem. Z celého jejího zjevu vyzařovala ženskost a svůdnost. Prostě se za ta léta fyzicky vůbec nijak nezměnila, což ho velmi zasáhlo a vrátilo v čase do doby, kdy o ni on sám tak zoufale usiloval. Musel se násilím vzchopit a ovládnout své pocity, aby mohl klidně mluvit o tom, co ho tak potrápilo, a soustředit se na řešení oné snové záhady.

Kníže Dragonian poznal, že ona sama je poněkud pobledlá a zjevně poněkud nervózní, i když se to snaží potlačit. Samozřejmě chápal proč. Nebylo pro ni lehké ho přijmout a musela mít strach.

Také si už povšiml výrazných znaků přízně jejího manžela, které v oněch šatech stavěla na odiv, a pochopil, že se tím snaží získat sebejistotu. Každopádně, jeho to dost znejistilo, a připomnělo mu to jeho nevydařený a zákeřný pokus o to, aby její manželství s Tristanem ztroskotalo. Nemluvě o jeho snaze získat ji poté pomocí nabídky ohromného majetku, na kterou ale její manžel nijak nadšeně nereagoval a odmítl ji.

A záchraně jejího života na hřbitově, za kterou mu místo poděkování vynadala, a dala mu jasně najevo, že se rozhodně nemíní stát jeho ženou. Sice byl už tehdy postrachem celé země kvůli své síle, avšak ji přesto nerozhodil. Neochvějně stála na svém a dokonce si tenkrát troufla i na to, aby mu vyhrožovala! Tohle musel i přes nepříjemnost celé situace čistokrevný upír obdivovat stejně, jako její úchvatnou krásu.

Po chvíli mlčení, které následovalo po jejím přivítání, se konečně ozval i on těmito slovy: „Rád vás opět vidím, kněžno Alexandro. Je to už dávno, ale vaše краса je zjevně mimo dosah času. Také není nutné, abyste snižovala své postavení v tomto domě. Je mi dostatečně známo, že jste svému choti rovná a o všem rozhodujete s ním, takže nevidím důvod, proč se na vás neobrátit ve věci, která mě znepokojuje. Týká se vaší dcery.“

Tu mu Alexandra mlčky pokynula, aby se posadil do křesla, a s obavami v hlase vážně prohlásila: „Než něco řeknete, ráda bych vám sdělila, že jsem Amber varovala, aby vás neprovokovala. Ale má dcera je stejná jako můj manžel v jejím věku. On tehdy také neudělal jednu jedinou věc dle mého přání a svou tvrdohlavostí přivedl nejednoho člověka až na práh nervového zhroucení. Možná jsem měla zasáhnout a požádat vás o shovívavost v dopise, ale nechtěla jsem vás ještě více rozzuřit. Mimoto, můj manžel neví

o tom, že naše dcera napadá vaše sluhy, saje jim krev a vysílá k vám výhrůžky. Neřekla jsem mu to kvůli obavám z vašeho možného souboje. Máte plné právo se hněvat, kníže, ale doufám, že když je moje dcera mimo tuto zemi, a to na dlouhou dobu, spokojíte se nyní s mou osobní omluvou a ujištěním, že až se vrátí, pokusím se jí domluvit. Snad se za dobu své nepřítomnosti zde Amber konečně trochu zklidní a přestane s provokacemi. Přijměte rovněž mé poděkování za to, že jste zachoval chladnou hlavu a nenapadl ji. Pochopte, že ona je velmi mladá a divoká. Potřebuje se vybouřit a já – ačkoli mě ty její výstřelky mnohdy děsí, protože se o ni pak musím bát – jí to hodlám přes všechno dopřát. Nakonec je to pouhá žena a nemíní s vámi bojovat o vaše území. Kdyby to nebyla dcera, ale syn, nikdy bych nedovolila, aby takto riskoval. Ihned bych o tom informovala knížete.“

Na konci její dlouhé řeči postřehl Dragonian v jejím hlase lítost a vzpomněl si na uštěpačné poznámky některých žen, které ji za zády pomlouvaly za to, že svému manželovi neporodila syna. Byly to ty, které marně toužily po Tristanově přízni. Už mnohokrát zaslechl jejich řeči o tom, že by si měl její manžel najít novou ženu, která by toho byla schopna – čímž samozřejmě myslely především na sebe.

Dragonian dobře věděl, že Tristana to v nejmenším netrápí, protože kdyby ano, jejich služebnictvo by už o tom dávno čile klevetilo. A mluvilo se pouze o tom, jak kníže miluje svou dceru a je na ni nesmírně hrdý. Bylo mu však jasné, že Alexandra se tím aspoň trochu zabývá.

Nyní s obavami očekávala, jak Dragonian zareaguje na její slova, a on ji nehodlal napínat, takže jí sdělil: „O této záležitosti s vámi hovořit nechci. Chápu, že se vaše dcera potřebuje vybouřit

a nehodlám kvůli tomu bojovat. Není to nijak důležité, takže to prostě přehlížím. Nemusíte se obávat, kněžno Alexandro, že bych ve zlém vztáhl ruku na vaši dceru. O tom vás ujišťuji. Už kdysi jsem vám přece řekl, že bych Amber nikdy neublížil, a mé slovo platí. Kvůli tomu jsem nepřišel.“

Alexandra se nad tím zamyslela, ale shledala, že to nechápe, a vyjádřila svůj údiv slovy: „Ale my jsme přece tedy stanovili jasná pravidla a naše dcera je porušila. Tak proč jste na to nereagoval? Přiznám se, že tomu nerozumím. Jsme nepřátelé a...“

Dragonian ji mávnutím ruky netrpělivě přerušil a namítl: „Ne, to vy mě pokládáte za nepřítele, avšak zcela bezdůvodně. Přišel jsem zde jako přítel a ta záležitost je nesmírně důležitá, jak už jsem vám dal najevo ve svém dopise.“

„Ale proč právě teď, když má dcera odjela a můj manžel je také pryč? Co je tak důvěrného, že to nemá vědět Tristan?“ podivila se opět Alexandra, načež ji něco napadlo.

„Vy se asi obáváte, že by nějak divně reagoval, že? Začínám tušit, proč jste přišel, a přiznám se, že jsem na rozpacích. Jenom mě to udivuje, protože vím, že co se týče projevů přízně, Amber vždycky používá lidské muže. A když odjížděla, neměla znaky ničí upírů přízně. Nechápu, proč se mi nesvěřila? Už vím – zná můj názor na čistokrevné upíry. Proto se zřejmě obává toho, sdělit mi to osobně, přestože mi jinak zcela důvěřuje. Tak poslala vás. To mě ale nutí vyjádřit svůj názor na tento svazek, čímž nemyslím, že vám budu v něčem bránit, přesto však... Sice by z vás byl dobrý přátelský spojenec, ale jste si jistý, že se k sobě vy dva hodíte? Nebylo by pro vás lepší, najít si sobě rovnou ženu, kníže Dragoniane? Také čistokrevnou?“ vyslovila svou domněnku.

Kníže Dragonian byl nejdříve překvapen, ale pak se usmál a opáčil: „Špatně jste to pochopila, kněžno Alexandro. Nehodlám se oženit s Amber, i když je to krásná dívka. Zřejmě bychom se k sobě skutečně nehodili a o znaky mé přízně neprojevila zájem. Pouze o krev mých sluhů a jejich přízeň. Ujišťuji vás, že jsem ji nenapadl i s ohledem na to, že také dávám přednost klidu, a jedna dospívající dívka mě jakoukoli provokací nepřiměje k tomu, abych proti ní pozvedl zbraň. Nejsem tady kvůli Amber.“

Alexandra se náhle v šoku zvedla a odstoupila od něj. Pak uchočila dýku, která ležela na stole, a stála s ní v napřažené ruce, celá roztřesená.

„Co je tohle za podlý úskok, kníže? Proč jste sem přišel, navíc v Tristanově nepřítomnosti? Řekl jste mi, že chcete mluvit o mé dceři, a teď zase tvrdíte, že ne. O co vám jde, kníže Dragoniane? Myslela jsem, že jste čestný muž, ale pokud se takto snažíte nějakým podvodem získat majetek mého manžela, vězte, že se mnou nebudete mít tak snadnou práci. Nejsem taková chudinka, za jakou mě pokládáte. Už kdysi jsem vás varovala," vybuchla vztekle.

Dragonian klidně vstal, přišel až k ní a neohroženě stál přímo před ostrím její dýky.

„Uklidněte se, kněžno Alexandro. Nehodlám vás tu nijak přelstívat. Ale ta záležitost se opravdu netýká vašeho manžela. Pouze vás," oznámil jí vážně.

Alexandra ztuhla ještě více a přímo na něj zavrčela: „Vím, že jste neobyčejně silný, ale já vás pořežu, poškrábu a pokoušu, když budu muset. Mimoto, stejně nepožijete dlouho, pokud hodláte

udělat to, co si myslím. Nepodvolím se! Už jen to slovo je mi odporné, čistokrevný kníže.“

Kníže zavrtěl hlavou, zhluboka si povzdechl a pak vážně pronesl: „Chci mluvit o snu, který se mi zdál.“

Potom jí ho vyprávěl a Alexandře mimovolně klesla ruka s dýkou.

„Měla jsem ten samý sen! Noční můru, ze které mě probudil šok. Bolest a bezmoc té ženy byla hrozná. Jako bych ji s ní nějak sdílela! Navíc mi připadala povědomá. Zajímalo by mě, co to znamenalo? Byla to skutečnost, nebo snad varování do budoucnosti? Také to, co s tím máte společného vy. Víte, kdo ta žena je? Znáte ji?“ vyhrkla poté šokovaně.

V rozrušení Alexandra vždy hodně mluvila a nyní jí bylo dost zle u srdce. Měla špatné tušení. Čekala, co jí čistokrevný upír odpoví, a chvěla se strachy.

Dragonian se opět zatvářil překvapeně a odpověděl: „No jistě, vy ne? Nepoznáváte tu tvář? Díky podobě s vámi jsem ji poznal, ale i tak vím, kdo to je. Měla byste ji kontaktovat a zjistit, co se vlastně stalo a jestli je v pořádku. Chápu, že jste ji zřejmě ukryla před Tristanem, aby ji nezabil. Proto jsem o ní nikdy neslyšel od služebných, které se někdy baví i o věcech, do kterých jim nic není. Ale Tristana jste přece také kdysi ukrývala, tak proč ne ji? Z toho důvodu jsem přišel teď, když váš manžel není doma. Neví o ní, že?“

Její zlé tušení pronikavě zesílilo a k němu se přidal i pocit zmatku. Alexandra na něj v šoku zírala.

„O kom by neměl vědět? Co to povídáte, kníže? Proč bych měla kontaktovat tu ženu, když ji ani neznám? Měla bych ji znát?“ dostala ze sebe pracně.

To zase udivilo jeho. Nakonec ji vzal za ochromené ruce a odvedl ji do křesla, aby se posadila, protože pochopil, že se tady děje něco podivného. Potom vzal druhé křeslo a přitáhl si ho naproti ní.

Uchopil její štíhlé ruce do svých dlaní a důrazně jí řekl: „Je to vaše dcera, Alexandro. Copak si na ni opravdu nevzpomínáte? Byl jsem u toho, když jste ji porodila. Je to už velmi dávno. Nevzpomínám na to rád, protože to souvisí s hroznými věcmi, které způsobily neštěstí a změny v mém vlastním životě. Myslel jsem, že o tom schválně s nikým nemluvíte. Vidíte? Škoda, že jste tenkrát nepřijala tu mou nabídku k sňatku. Mohli jsme si o tom pohovořit dříve.“

Alexandra byla smrtelně bledá, rozrušeně dýchala a chvíli nebyla schopna slova, než divoce prohlásila: „To přece není možné! Ale když to říkáte, zřejmě tomu tak bude. Povězte mi o tom!“

Dragonian jí tedy vyprávěl: „Jak sama víte, můj otec a ten Tristanův spolu kdysi bojovali. Bylo to dost vyrovnané, ale jednou otec prohrál a přišel o dost velký kus svého území. To nemohl překousnout, a tak stále čekal na vhodnou příležitost k pomstě. Potom se stalo, že váš manžel – myslím tím Alexander – bojoval se svým otcem o vás a prohrál. Tenkrát si tady každý myslel, že tam zahynula celá mužská větev vašeho rodu, protože jste tak chytře zařídila Tristanovo vymazání z dědických listin. Ale vy jste tam stále byla a několik měsíců po tom uzrálo rozhodnutí mého otce ohledně pomsty. Vzal mě s sebou do Států a prohlásil, že získá celý

majetek vašeho rodu. Zjistil, že to vy jste údajný jediný dědic a vydal se vás hledat. Našel vás poměrně lehce, a to zrovna ve chvíli, kdy jste byla nejzranitelnější. Přijeli jsme do vašeho rodného města a s překvapením zjistili, že váš majetek je na vysvěcené půdě místní kaple. Díky tomu se k němu můj otec nemohl dostat. Tak se vydal zaútočit na vás. Byla jste tenkrát na hřbitově, ležela jste na hrobě svého manžela a – rodila jste. Byl to hrozný pohled, ale mého otce ani vaše utrpení nedonutilo změnit názor a pořád na vás dotíral, abyste mu vydala majetek svého rodu. Nepomohl vám, naopak. Když jste porodila dítě, vzal vám je a pil jeho – respektive její – krev. Také mně řekl, ať to udělám, a já jsem ho musel poslechnout, jinak by bylo zle. Můj otec byl velmi zlý a krutý, kněžno. Zřejmě byste tam i zahynula, protože by vás zabil, až by vás donutil říct mu, co chtěl vědět. Jelikož měl v moci vaši dceru, zřejmě byste to byla nucena udělat. Ale pak se objevili ti dva katoličtí kněží a vzali to do svých rukou. Ten mladší z nich mého otce postřelil, pak přiběhl a dobil ho dýkou. Já jsem mezitím držel na rukou vaši dceru a očekával svůj konec. Ale ten starší kněz mě i s ní odvedl pryč. Nevím, co se dělo pak s vámi, jen si vzpomínám na to, jak mě poslali zpět domů s nějakým mnichem, který mě přivezl až sem. Tady mě zanechal mému osudu, o němž už vše víte. Nemám tušení, proč mě ušetřili. Asi proto, že jsem byl dítě. Také nemám ponětí o tom, co se stalo s vaší Alessií, jak jste jí začala říkat, když jste křičela na mého otce, aby jí neubližoval. Skutečně si to nepamatujete?”

Alexandra se zamyslela a odvětila: „Říkáte, že se to stalo několik měsíců po tom, co... Pak to muselo být Dukovo dítě, jeho dcera. Ale nechápu, jak to, že si to nepamatuju. Ano, předala jsem správu majetku do rukou jednoho katolického kněze poté, co jsem dala Tristana k adopci a vymazala mu paměť.“

Pak sebou trhla a dodala: „No jistě! Otec Bird u toho byl a já jsem mu vysvětlila, jak se to dělá! Však víte sám, kníže, co udělat, aby si jeden z nás cokoliv nepamatoval. To bylo před tím, než jsem porodila! Museli to provést i u mě, když věděl jak. Ale kdo?“

Zase se na chvíli zamyslela a pak se zeptala: „Ten mladý kněz, jak vypadal? Necítil jste z něho, že je jeden z nás? Víím, že vám to může připadat podivné, ale i tohle je možné, věřte mi.“

Kníže se snažil, ale po chvíli zavrtěl hlavou a opáčil: „Víte, bylo to dost hrozné a já jsem v té chvíli umíral strachy. Taky mi vás bylo velmi líto. Vidíte, že my čistokrevní nejsme tak bezcitní, jak si myslíte. Je to však už dávno a mé vzpomínky jsou zasunuté někde do podvědomí. A to právě díky hrůzostrašnosti této události, která mě děsila i ve snu. Je mi líto, ale jen tak si na žádné podrobnosti asi nevzpomenu.“

Alexandra se smutně usmála a hlesla: „Tak já mám ještě jedno dítě! Druhou dceru. Nyní je mi jasné, proč jste prohlašoval, že nemíníte zabít Amber. Ta událost vás jistě dost poznamenala a vaše následné osíření také. Už kdysi jsem vám vyjádřila svou lítost nad vaší osamělostí v dětství. Vidím, že vám rovněž dlužím omluvu za to, že jsem pochybovala o vaší cti. Tím myslím to, že jste zřejmě musel cítit touhu po pomstě na našem rodě, když jste se snažil rozhodit Tristana tak, aby mě opustil. Bylo to pochopitelné jednání z hlediska toho, co jste prožil. Musela to být nenávisť, jež vás k tomuto jednání vedla. Ke svému nepříteli – mé osobě, která byla nepřímou příčinou vaší hrozné ztráty. Na vašem místě bych asi chtěla vidět svůj meč pod mým krkem.“

Dragonian trochu zrozpačitěl a odpověděl: „Přiznám se, že jsem cítil trochu zášti, když jsem uslyšel o vašem návratu. Také mi však tehdejší chování mého otce nepřipadalo vhodné. Ohrožovat

rodící ženu není příliš čestný způsob boje. Jak jsem se zmínil – byl to velmi děsivý zážitek – pro malé dítě, kterým jsem tehdy byl. Pokud si však vzpomínáte, nebyla to ani nenávist, natož pak pomsta, co mi velelo, abych porušil naši dohodu a pokusil se...”

Alexandra náhle zazmatkovala, vyprostila své ruce z jeho mohutných dlaní a vyskočila z křesla. Dobře věděla, co jí chce kníže tímto naznačit a nechtěla to slyšet. Rozhodla se raději změnit téma.

Proto se začala procházet po ložnici, načež divoce pronesla: „Musím tomu přijít na kloub! Zjistit, jak se to mohlo stát!“

Alterius Dragonian také vstal a promluvil: „Takže už víme, že ten starší kněz byl ten váš přítel, otec Bird, který sice věděl, jak se dá upírovi vymazat paměť, ale sám by to nedokázal. Zmínila jste se o tom, že ten mladší možná mohl být jeden z nás. Máte snad ponětí, kdo mohl být ten mladý kněz?“

Alexandra se stále procházela po ložnici a v duši se jí odehrával těžký vnitřní boj. Kníže Dragonian tušil, co se jí honí hlavou, a nemohl se rozhodnout, zda jí to má nebo nemá ulehčit. Pociťoval zadostiučinění a čekal, jestli ji přemůže její zvědavost, nebo se ovládne. Jedno však věděl jistě – následující chvíle budou velmi zajímavé. Přímou se na ně těšil.

Po chvíli se konečně zastavila a upřela na něj vážný a smutný pohled svých zářících očí. Dívat se na její obličej zblízka mu bylo dost velkou odměnou samo o sobě, a bezmoc, kterou vyzařoval, ho velmi dojíkala. Musel si přikázat své pocity potlačit.

Alexandra velmi tiše a prosebně začala: „Řekl jste, že přicházíte jako přítel, kníže. A přátelé si prokazují laskavost. Ráda bych vás o ni tedy nyní požádala. Vy víte, co mám na mysli. Je jeden způsob, jak bych to mohla znova prožít. Zjistit, co se tenkrát stalo. Vy jste tam byl a viděl...“

Nebyla ani schopna to doříct. Odmlčela se a znova začala přecházet po pokoji. Kníže Dragonian k ní přišel, uchopil ji za paži a otočil k sobě.

Potom se na ni upřeně zadíval a ozval se: „Jsem sice přítel, ale ne člověk, jak jste mi kdysi dala pohrdavě najevo. Laskavosti nedělám.“

Alexandra se mu prudce vytrhla a odsekla: „Teď jste to skutečně dokázal. Proboha, vždyť mi ukradli dítě a s vámi to vůbec nehne! Bezcitnost musí být vaše druhé jméno, čistokrevný kníže. Nebo snad uražená ješitnost? Copak jste už dávno nezapomněl na to, co se před lety stalo? Tohle je přece dávno pryč! Za tu dobu uběhl kus lidského života a v tom vašem se už určitě také udály změny, ne?“

V téhle chvíli se Dragonian neubráníl tomu, aby se nahlas ironicky nezasmál. Znělo to tak zle, že od něj Alexandra mimoděk o kus odstoupila.

Načež stroze pronesl: „Lidský život možná plyne rychle, ale já jsem upír, tak se rozhodně neměním s každým poryvem větru, kněžno Alexandro. Zvláště mé city, v jejichž existenci u mé osoby zřejmě stále nevěříte. Avšak je to tak. Jsou stále tady a stejně silné, jako tenkrát před lety.“

Upíří kněžna zatěkala očima a zrozpačitěla. Mlčela. To ho ještě více rozzlobilo. Zablýskal očima a vzápětí udělal věc, která upírku

doslova vystrašila. Rychlými pohyby si rozepjal sněhobílou košili a poté ji ze sebe strhl. Odhodil ji stranou a odhalil tak svou mohutnou svalnatou hrud’.

Ihned pochopila, co tím čistokrevný upír sledoval. Spatřila naprosto čistou šíji a ramena, do nichž se dozajista nikdo dlouhou dobu nezakusoval, pokud vůbec kdy ano. I čistokrevní upíři totiž mohli stavět na odiv znaky upírů přízně, navzdory regeneračním schopnostem, kterými disponovali. Znamenalo to tedy jediné – že kníže nemá žádnou milenkou – aspoň ne upírů. Raději nic neříkala, jelikož ani nevěděla, co. Tu se znova ozval on.

Jeho hlas zazněl podrážděně a zlostně, když říkal: „Nesnažte se mi tvrdit, že o mém životě nemáte podrobné zprávy, kněžno Alexandro. Dobře vím o té vaší špionážní síti. Nyní si však můžete pravdivost lidských klepů ověřit u zdroje – na vlastní oči a uši. Splnil jsem slib, jenž jsem vám tehdy na hřbitově dal, abych dokázal, že nejsem nečestným zrádcem, kterým jsem pro vás tenkrát byl. Přiznávám, že to bylo těžké, vzhledem k tomu, co se poté stalo, ale dané slovo jsem dodržel.“

Alexandra se od něj odsunula dále a spěšně vyhrkla: „Co požadujete za své vzpomínky?“

Očividně se o tomhle odmítala bavit, čímž už ho zcela rozzuřila tak, že ztratil zábrany a navztekane vybuchl: „Proč teď měníte téma, kněžno Alexandro? Promluvme si o vašich tehdejších lžích ohledně vámi údajně plánovaného odjezdu ze země, kterými jste mě obloudila na hřbitově, zatímco jste dojela pouze do hotelu ve městě, kde jste vy a Tristan...“

To zase rozčílilo upírku, která bez ohledu na obavy z čistokrevného knížete vztekle namítla: „Já jsem vám ale tenkrát

v ničem nelhala, kníže Dragoniane! Skutečně bylo mým úmyslem odjet, ale Tristan měl jiné plány. Takhle to bylo. Kromě toho bych stejně zamířila za ním, abych ho požádala o navrácení peněz po druhém manželovi, které bych použila k pokrytí výdajů na cestu a můj další život. Navíc – co to na celé té věci mění? I kdybych odjet nemínila, můj názor na váš návrh by to nezměnilo. Nechtěla jsem vaši nabídku přijmout – jak moc dobře víte. A pokud ano, tak ze špatných důvodů, což by jistě neprospělo ani jednomu z nás.“

„Tím si já nejsem tak jist. Určitě byste časem změnila názor a...“ začal Dragonian, když tu spatřil záblesk hněvu v jejích očích, s nímž ho ona divoce přerušila: „Tak a dost, kníže Dragoniane! Jsem vdaná žena a vy se vůči mně chováte nevhodně. Uvědomte si, kde se nacházíte. Jste v sídle a navíc v ložnici mého manžela, mocného knížete Tristana Albacetrana. Dejte si pozor na to, co říkáte, jinak ho o tom budu nucena informovat, a víte, co vám poté hrozí.“

Kníže Dragonian zuřil už nesmírně, když pak doslova zavrčel: „A jsem snad já nějaký pouliční pobuda, kněžno? Nejsem rovněž urozeného původu? Buďte si jistá tím, že kdybych se takto vyjadřoval v mnoha jiných hradních ložnicích v celém okolí, reakce jejich obyvatelek by byla zcela jiná.“

Alexandra se hlasitě zasmála a pobaveně opáčila: „No ovšem! O tom dobře vím. Tak proč to nezkusit, kníže? Neztrácejte tu čas se mnou, když je všude kolem tolik běhen, ochotných pro vaši pohlednou tvář zradit svého manžela. Ale já k nim nepatřím. Mé city se rovněž nezměnily, kníže. Ani oddanost mému manželovi, která řídí celý můj život – jak dobře víte. Jen si běžte a já už si nějak poradím sama s vaší informací, za niž vám děkuji, přestože

mě velmi šokovala. Co na tom záleží, že jste citově ranil nějakou ženu. Děláte to tak přece pořád!“

Kníže na ni nevěřičně zíral, načež pronesl: „Tak já jsem vás citově ranil? No, to je neuvěřitelné! Vy jste neuvěřitelná, kněžno Alexandro. Troufáte si rozzuřit mě, kterého ještě nikdo nepřemohl? Nejsilnějšího a nejmocnějšího upíra v této zemi?“

Alexandra v té chvíli odstoupila až ke dveřím pokoje a v jejích očích byl strach. Kníže Dragonian se tam však vydal rovněž a zastavil se těsně u ní.

„Přišel jste přece v míru. Nebo už jste na tento svůj slib zapomněl?“ hlesla překvapivě mírně.

Upír ji jednou rukou uchopil za bradu a jemně jí zvedl hlavu tak, aby mu viděla do očí.

„Vy byste donutila i kněze, aby zapomněl na své sliby, tak se nedivte, že se takto chovám,“ zašeptal stejně tiše v odpověď.

Tu Alexandru právě něco napadlo a rychle ze sebe vysypala: „Ovšem, ten kněz! No, kníže, myslím, že se dnes přece jenom dohodneme. Mám pro vás jistou obchodní nabídku. Nejprve mi vy poskytnete své vzpomínky na onu událost a pak vám já odhalím totožnost vraha vašeho otce. Budete se tak moci pomstít. Víím, kdo to asi je. Právě jste mi totiž svými slovy něco připomněl. Souhlasíte?“

Alterius Dragonian se hluboce zamyslel a namítl: „Ale kde mám jistotu, že své slovo dodržíte?“

Alexandra se na něj nasupeně podívala a odsekla: „Víte, co, kníže? Už toho začínám mít dost! Nevíte, co mě ještě čeká. Naproti

tomu já mám určité tušení, že to nebude nic příjemného. Ale dobrá – udělám vstříčné gesto – vy dostanete své zboží jako první. Pokud mi ovšem ustoupíte z cesty.“

Kníže jí vyhověl a zvědavě se za ní vydal, když šla k počítači, který v pokoji byl, a zapnula ho, načež mu sdělila: „Bud’te tak laskav, kníže, a vzlétněte tak, abyste nebyl vidět na obrazovce mého počítače. Vy naopak všechno dobře uvidíte a uslyšíte.“

Když se na ni nechápavě zadíval, dodala: „Budeme volat našemu společnému nepříteli.“

3. kapitola – Vzájemné výhrůžky

Amber Albacetrarianová už si odpočinula a nyní se nudila. Přemýšlela o tom, zda se nemá vypravit ven, ale pak si vzpomněla na to, že by se to nelíbilo otci Carminimu, který ji důrazně varoval, aby byla nenápadná. Existovalo prý jakési Bratrstvo, které číhalo jen na to, až se zpět ve Státech objeví někdo z jejich rodu a oni ho budou moci sprovodit ze světa.

Už dávno slyšela o tom, jak byl její otec vlákán do pasti jakýmsi Michaelem Stevensem, chlapečkem z bohaté rodiny, který chtěl zabít Alexandru. Ale to ona zabila jeho. Také tu byl jakýsi Valerianus Malo, který se chtěl oženit s její matkou. Ten byl rovněž odstraněn, aby nezabránil jejímu sňatku s Tristanem. A příbuzní těchto obětí tudíž nenáviděli její rodiče.

Amber tyto krvavé historky ani trochu neděsily, poněvadž sama nebyla žádné nevinátka. Byla už odmalička vychovávána jako upírka, a tudíž znala všechno, co bylo třeba. Spíše ji udivilo zjištění, že její otec vyrůstal tak, jako by byl člověkem, a to na přání její matky, která ho chránila.

Jejich zvláštní příběh byl dle jejího vlastního mínění to nejromantičtější, co kdy slyšela. Byla hrdá na oba své rodiče a zbožňovala je. Také ji fascinoval jejich vzájemný vztah, i po letech láskyplný a pevný. Viděla stokrát, jak se otec vrací domů a matčin obličej se celý rozzáří, když se blíží, aby ji objal a políbil. Na ni rovněž nikdy nezapomněl a věnoval jí svou lásku. Ale co se týče

manželky, měl pro ni tolik něhy a přízně, že na něj byla Amber nezřízeně pyšná.

Jiné dcery a synové upírů viděli své matky, jak se před svými manžely třesou a dělí se o jejich přízeň s hromadou konkubín. Z ložnice pak tyto děti slyšávaly jejich výkřiky plné bolesti, zatímco ona slyšela matčin šťastný smích a dvojí vyznání lásky. Věděla, že by jeden za druhého položili život a za ni také.

Najednou spatřila signál pro videohovor na počítači otce Carminiho, který se ještě nevrátil. Všimla si, že pochází z jejího domova, a to ji přimělo spojení přijmout. Zaradovala se, že spatří tvář své matky, ale když se tak stalo, strnula. Alexandra vypadala hrozivě a jí bylo hned jasné, že v sobě dusí hněv. Když spatřila svou dceru, trochu změnila výraz, což Amber ujistilo o tom, že se nehněvá na ni.

Přesto se znepokojeně zeptala: „Matko, stalo se ti něco?“

Alexandra velmi vážně prohlásila: „Ne, holčičko. Co ty? Měla jsi dobrou cestu? Je tam Carmini?“

„Ne. Někam odešel a zatím se ještě nevrátil domů,“ odpověděla jí Amber.

Její matka se zatvářila ještě vážněji a pak pronesla: „Poslyš, holčičko, vím, že jsi tvrdohlavá po otci a budeš mi chtít položit nějaké otázky, ale prosím tě, pro jednu mě poslechni a udělej přesně to, co ti řeknu, ano? Slibuješ, Amber? Je to důležité.“

„Když to říkáš, matko... Dobře. Slibuji ti to,“ reagovala na to zmateně dcera.

Alexandra poté pokračovala slovy: „Vezmi své věci a ihned odtud vypadni, slyšíš? Zmiz někam do hotelu a zapiš se pod cizím jménem. Neříkej Carminimu kam jdeš a kde budeš a vyhybej se mu. Nevěř mu a už nikdy se poblíž něj neukazuj. Je to velmi nebezpečný muž. Podvodník a vrah, rozumíš?“

Amber se na ni vyjeveně podívala, načež zbystrila pozornost a zhrozila se: „Cítím ho, blíží se. Co mám dělat?“

„Dělej, jako by nic. Zavolej mi ho sem a nenápadně odejdi. Sbal si věci a běž. Já ho mezitím zabavím, ano?“ opáčila znepokojeně Alexandra.

Vzápětí vešel otec Carmini, který vypadal ustaraně. Když viděl, že se Amber sklání nad obrazovkou jeho počítače, ještě více pobledl. Dívka se slabě usmála a vyzvala ho, aby si pohovořil s její matkou. Pak se vytratila do vedlejšího pokoje, kde začala chvatně balit své věci. Stejně však nenápadně poslouchala, co se vedle děje. Kněz se usadil před počítačem a pozdravil Alexandru na druhé straně.

„Měla jsem tě tenkrát ve Vegas nechat zabít, ty pse. Ale možná se mi budeš ještě hodit. Víím o tom, co se stalo na Dukově hrobě. Zabil jsi jednoho z nás, že? Byl jsi to ty. A pak jsi mi vymazal paměť, protože nikdo jiný by to nedokázal. Otec Bird ti řekl, jak to udělat. Proto se mi pak udělalo líp, když jsem se probrala v tom sanatoriu, kam jste mě šoupli. Dal jsi mi svou lidskou krev, že? Provedl jsi krevní výměnu bez mého vědomí. Víím také o ní. Kde je? Kam jste ji dali? Hned mi řekni, co víš, jinak pocítíš můj hněv, Carmini!“ šokovala ho hned na úvod upírka.

Otec Carmini na ni zíral a po chvíli se ozval: „Ano, zabil jsem tu zrůdu, která tě ohrožovala, Alexandro. Nevím, jak ses to

všechno dozvěděla, ale musím ti říct, že to ani pro mě nebylo lehké. Přísahal jsem mlčenlivost. Otec Bird mě tenkrát zavolał a řekl mi, že jsem jeden z vás a že někdo potřebuje pomoc. Dal mi do ruky pistoli a dýku a šli jsme na hřbitov. Už z dálky jsem tě slyšel křičet a viděl toho netvora, jak jí pije krev. Tak jsem ho sejmul a pak dorazil. Děti vzal pryč otec Bird a já nevím, co se s nimi stalo, opravdu. Nikdy mi neřekl, kam je poslal, a já jsem měl jediný úkol – vypít co nejvíce tvé krve a při tom si myslet, abys zapoměla na to, co se ti stalo, a nikdy si nevzpoměla. Potom mě poslal pryč z města, abych ti nebyl nablízku. Viděl jsem tě pak znova ve Vegas a musel jsem se držet, abych ti to nevyklopil. Myslel jsem, že už to není důležité.“

Alexandra sršela vzteky, když poté reagovala: „Není důležité, ty zvrhlý hade? Jde o moji krev! Víš vůbec, co se stalo? Měla jsem sen o znetvořeném dítěti a ženě, která ho porodila. Co mi k tomu řekneš?“

Carmini zbledl a tiše přiznal: „Ano, vím o tom. Stalo se to. Našel jsem ji a viděl. Je to ona, nepochybně. Zním její jméno a všechny podrobnosti.“

„Tak ty znáš! A kdy ses mi to chystal říct, co? Před tím nebo až po tom, co tě podříznu, Carmini?“ zuřila dále Alexandra.

Kněz náhle změnil taktiku a prohlásil: „A co s tím asi tak uděláš, Alexandro? Ve tvé situaci není možné, aby ses v této věci nějak angažovala. Co asi udělá Tristan, až se dozví, že je nový dědic? Myslíš, že ji nezabije? Má na to přece právo! Každopádně, já jsem o tom, kam ji dali, až dodnes nevěděl. Otec Bird se mi ani před smrtí nesvěřil a já vím, proč. Ze stejného důvodu, z jakého ty to neřekneš Tristanovi. Pamatuješ si na to ráno ve Vegas? Na mé

chování k tobě? Šlo to skutečně z mé vlastní hlavy, ale ty jsi neznala příčinu. Nenapadá tě nic?“

Alexandra se zamyslela a pak odpověděla: „Myslíš to, jak se tě Tristan vyptával na to, kdy jsi zjistil, že jsi jeden z nás, a ty jsi nám tu událost popisoval? Ta žena, o které jsi mluvil – to jsem byla já? Ty jsi pil mou krev a tak vzniklo pouto, že?“

Vito Carmini souhlasně přikývl: „Přesně tak. Byla jsi to ty, Alexandro.“

Zřejmě očekával, že tím vzbudí její soucit, ale to se šeredně spletl, poněvadž místo toho upírka zuřivě vybuchla: „A já jsem tě ještě litovala, ty pse! Říkal jsi, že ji miluješ, ale že ses ji nepokusil uchvátit. To by sis taky mohl zkusit, zrádce!“

„Byl jsem tenkrát nevědomý a kněz. Kdybych věděl, jak to mezi námi chodí a na co mám právo, neváhal bych. Ale otec Bird mě od tebe držel dál. A pak – o deset let později – už bylo pozdě, a navzdory tvému tvrzení – Tristan přežil. Nebýt toho, vzdal bych se svého postavení. Držel jsem ti nůž pod krkem a byl jsem tak blízko!“ hlesl Carmini a jeho oči se rovněž zablýskly hněvem a zklamáním.

Alexandra se ušklíbala a poznamenala: „Blízko smrti, Carmini. Podřízla bych tě tak, jako všechny ostatní, a mám hroznou chuť to udělat i teď.“

„Ale neuděláš, pokud nechceš, abych ohrozil tvou krev. Nebo řekl Tristanovi pravdu. Potom to udělá on sám. Jedinou možností pro tebe je zavrhnout ho, přijet za mnou a přijmout mou pomoc. Poskytnu ti veškeré informace a ochráním tě před Bratrstvem, Alexandro. Neublížím tvé krvi, ale jen pokud se dobrovolně

dostavíš zde. Avšak ne jako kněžna Albacetrarianová, manželka knížete Tristana," sdělil jí kněz.

Alexandra se ho zeptala: „A co majetek mého rodu? Na ten máš přece určitě taky zásluku, ne? O to ti jde, Carmini, co? Ale to máš smůlu, protože pokud bych opravdu zavrhla Tristana, nechala bych to všechno jemu a Amber. Není to moje.“

Upíří kněz se bujaře zasmál, když říkal: „Ale, prosím tě, vždyť z toho nezískal jediný cent! To, co nezdědil po svém bratrovi, jsi vybojovala ty, černá vdovo. Myslíš snad, že už jsem zapomněl na to, jak Tristan přišel k těm pohádkovým penězům? Vsadím se, že se jistě nechlubí tím, že je jeho žena získala v posteli, když jejich majitele podřízla ve spánku.“

„Sklapni, ty hnusné kněžské prase! Proti Tristanovi jsi mužný jako moucha, ty nulo," vyhrkla upírka.

„No, však budeš mít brzy možnost srovnání. A nejde mi o jeho majetek. Ať si ho nechá. Já budu mít něco mnohem cennějšího. Tebe. Ale nenechám se zabít. Prostě zapudíš Tristana, přijedeš sem, posvětime náš svazek, a až potom ti podám všechny informace. Nedám se jen tak podříznout a jako tvůj manžel už budu v bezpečí," zareagoval na to kněz.

Alexandra na něj nevěřicně hleděla a pak zavrčela: „Proč bych měla měnit svého silného a mladého manžela za slabého a stárnoucího kněze?“

„Protože ti prostě nic jiného nezbyvá, Alexandro. Jsem jediný, kdo ti může pomoci najít to, co hledáš. A co se týče síly, nejsem zase tak vyřízený. Mám ti to dokázat a ublížit Amber? Znáš přece mou sílu dobře, takže si se mnou nezahrávej. Koneckonců, nebyl bych starý, kdybych dřív pochopil, co mi život nabízí. S kněžstvím

je ale odted' konec. Jsem upír tak, jako ty. A chci mít tvoji přízeň, Alexandro. Copak nechápeš, že tě už léta miluji? To já jsem měl být tvým manželem, když jsem zabil toho upíra na hřbitově, ne Tristan. On si tě vůbec nezískal. To ty sis ho vychovala, a když se objevil ve městě, shrábla jsi výsledky svého snažení. Držel jsem tě za ruku, když tě tenkrát v bezvědomí vezli do nemocnice, a dal ti zapomenout na ty hrůzy. To díky mně ses nakonec vzpamatovala a mohla žít dál. Ted' z toho chci taky něco mít. Ty patříš mně, ne Tristanovi. Ten chlapeček si tě nezaslouží jako já, který tě po léta chráním. Zabíjel jsem kvůli tobě, bičoval se a trpěl. Tvoje láska patří mně, a pokud se mi nepodvolíš, pocítíš můj hněv. Nechci majetek, pouze náš sňatek. Odpověz!" vysvětlil jí výhrůžně a naléhavě Carmini.

Alexandra nevěřila vlastním uším, přestože měla už dopředu tušení, co od upířího kněze uslyší. Ale tohle by ji rozhodně nenapadlo. Horečnatě uvažovala, co dělat dál.

Napadlo ji tiše namítnout: „To mi ani nedáš čas na rozmyšlenou? Taková věc se musí uvážit a pomalu promyslet...“

Carmini ji netrpělivě přerušil: „Kdysi jsi nic pomalu nepromýšlela. Vzala jsi dýku a podřízla hrdlo muži, který s tebou právě strávil noc a bezstarostně spal. Já také nebudu váhat, až...“

Vtom Alexandře jeho hlava zmizela z očí a objevila se tam tvář Amber.

„Co se to děje, matko? Proč tě ten parchant vydírá a chce za manželku? Mám ho vyřídit? Omráčila jsem ho, tak ho ted' už jenom dorazím," prohlásila vážně a s jistotou dívka.

„Ne, holčičko. Jenom odtamtud zmiz. Do ničeho se nemíchej. Udělej, co jsem předtím navrhla. Hlavně nekontaktuj otce. Sama

mu všechno řeknu. Nestarej se o mě. Budu v pořádku. Ale nezabíjej Carminiho. Potřebuju se od něj něco dozvědět, takže se s ním ještě spojím. A proto musí prozatím zůstat naživu.“ sdělila jí vylekaně Alexandra.

„Dobře, ale neřekneš mi, o co tu jde? Proč po tobě jde?“ ptala se jí zvědavě Amber.

Alexandra se zatvářila hněvivě a odsekla: „Do toho ti vůbec nic není, Amber. Nestarej se do mých věcí a nepleť do toho otce, ano? Jen se odtud dostaň živá a respektuj mé soukromí.“

Amber se po jejích slovech naštvála, sebrala své věci a odešla. Alexandra přerušila spojení a vážně se zadívala na šokovaného knížete Dragoniana. Potom šla k šňůrám od počítače a vytáhla je z elektřiny. Nato strčila do stolu. Celé zařízení s řinkotem spadlo na zem a rozbilo se. Ona tomu ještě pomohla tím, že do něj kopala a vztekla ho rozbíjela.

Kníže jen mlčky přihlížel a čekal, až se uklidní. Poté se odlepil od stropu ložnice, odkud celý její rozhovor sledoval a slétl na zem.

Alexandra se chvíli vydýchávala, načež prohlásila: „Slyšel jste svého vraha. Je jím Vito Carmini. Upírí kněz, který nás s Tristanem oddával. Tušila jsem, že je to on, a měla jsem z něj tenkrát i pocit, jako bych ho odněkud znala. Také, že ano. Takže pokud mě chcete ohrožit, kníže, musíte se postavit do fronty.“

Poté se upírka zničeně posadila na kraj manželské postele. Dragonian mezitím vstřebával její rozhovor s rozlíceným mužem.

„Musí to být pro vás děsivé, ty jeho výhrůžky,“ ozval se poté vážně a trochu lítostivě.

Alexandra se smutně usmála a odpověděla: Ne, kníže. Už jsem mnohokrát slyšela, jak si mě muži přivlastňují, anebo mi nabízejí svůj život za jedinou noc mé přízně. I Tristan to udělal. A tenhle pes – Carmini – mi pak držel pod krkem mou vlastní dýku a chtěl po mně totéž. Sice jsem ho k tomu já sama vyprovokovala, ale přesto... Kdybych tušila, že mě miluje, neudělala bych to. Teď jsem mu to přímo viděla na očích. Ten parchant mě má v hrsti! Amber jsem od něj snad odlákala a ona se nenechá jen tak zabít. Jenže je stejně jako Tristan ukrutně zvědavá a bojím se, aby se do toho nezapletla. Navíc je tu její sestra, která nemá ponětí o svém původu. Amber by jí nakonec mohla možná i ublížit, kdyby o ní věděla. Tohle je příšerná situace! Moje ubohá dcera může být v nebezpečí. Ten zrádce Carmini o ní ví a vydírá mě. Navíc jsem na tento boj sama.“

Knížeti jí bylo sice líto, ale zároveň pocítil šanci. Tu, na kterou léta čekal, a dávala mu naději, že získá krásnou upírku, po níž tak dlouho toužil.

Tak po vyslechnutí jejích žalostných slov klidným hlasem namítl: „V tom se mýlíte, kněžno Alexandro. Máte mocného spojence – mě. Váš nepřítel je přece vrahem mého otce a já hodlám jeho smrt pomstít. Tím pomůžu i vám. Chytím ho a vy z něj dostanete ty informace, které potřebujete. A potom si to s ním vyřídím. Bude to sice nerovný boj, ale řekl si o to sám. Nebude vám vyhrožovat ani vás vydírat, pokud do toho budu mít já co mluvit. Najdeme vaši starší dceru a ochráníme ji i Amber. Nikdo je neohrozí. Potom se vrátíme sem a...“

Alexandra k němu vzhledla a chladně opáčila: „My? Já jsem však zvyklá bojovat sama. Víím, co udělat. Musím se vrátit do Států. Do města, které kdysi ve své podstatě patřilo mně. Měla jsem

ohromnou moc, kníže. Takovou, jako si nedovedete ani představit. Lidskou a zároveň upíří. Lidé se přede mnou třásli a klečeli a upíry jsem likvidovala a zabírala jejich majetek přesně tak, jak to říkal ten slabý kněžský pes. Jenomže dobře vím, že on slabý není. Má pod palcem Řád mnichů, který je cvičený na vyhledávání takových jako my – kdysi jsem je používala na svou ochranu v boji proti upírům. Pak mi pomohli uprchnout, když jsem zabila jednoho ze svých sluhů a dala ho sežrat vlkům. Chyba. Tohle taky Carmini ví a může mi pěkně zavařit. Navíc je tu Bratrstvo, což jsou příbuzní toho muže a ještě jednoho sluhy, kterého jsem měla na krev. No, když jsem to zvládla jednou, snad se mi to podaří opět.“

Když Alexandra líčila své plány, všimla si při tom, jak upír vytřeštil oči.

Usmála se a poznamenala: „Přece jsem vám říkala, kníže, že nejsem žádná chudinka. I starosta Las Vegas mě chtěl dostat do postele – chudák starý impotent. Pak na náš tamní klub poslal poldy – byl to totiž bordel pro bohaté dámy – a já jsem mu za odměnu nechala nasadit parohy a zdokumentovat to. Hned sklapnul. Jo, staré dobré časy se vracejí.“

Pak ale zase zvadla a zesmutněla. Upíří kníže si toho dobře všiml a něco ho napadlo.

„Mluvila jste o tom, že budete bojovat sama. To z toho hodláte vynechat svého manžela?“ ptal se.

„Nedělejte se nechápavým, kníže. Moc dobře víte, jak to mezi námi chodí. Slyšel jste toho kněžského psa, ne? Alessia je Dukova dcera, ne Tristanova. Znímám zvyklosti a nebudu riskovat její život. Jsem její matka a mou povinností je ochránit ji. Aspoň tohle jí

dlužím, když už jsem ji nemohla vychovat. Neohrozím její život. Tak se podle toho zařídím," odvětila mu stroze Alexandra.

Načež vstala a šla k toaletnímu stolku, na který odložila svůj snubní prsten.

Otočila se k Dragonianovi a vážně pronesla: „Vaše přítomnost zde se mi nyní velmi hodí. Jste mým svědkem, kníže. Zapuzuji svého manžela, knížete Tristana Albacetrana. Dám mu o tom vědět ve svém dopise, zatímco už budu na cestě ze země. Zařídím tam, co potřebuji, i bez vaší pomoci, kníže. Nepotřebuji vaše vzpomínky. Ten pes mi je dá sám, až mě bude prosit o milost. Už jsem s ním jednou bojovala. Možná si ho dokonce vezmu, abych ho zmátla, ale pak si to s ním hned vyřídím. Zachráním Alessii a postarám se o ni. Zabiju ho za vás, kníže. To vám přísahám.“

Dragonian se okamžitě chopil příležitosti, na kterou čekal, a prudce vybuchl: „Ne, to já mám právo na jeho smrt! Nemůžete mi ho vzít, když to kvůli vám zabili mého otce.“

„Byla to jeho chyba! Neměl mě napadnout, kníže. Byl tak chamtivý, že se dopustil takové ohavnosti, jakou je pití krve mé novorozené dcery. Carmini je můj – a basta," zavrčela na něj Alexandra.

„Takže vy se přes ohrožení své dcery, právě prožitý šok a vydírání nepřítelem – navíc nyní bez ochrany svého manžela, jehož jste právě zapudila a který tu stejně ani není fyzicky přítomen – opovázíte odporovat muži, jehož síle se koří celá země? To by si nikdo nedovolil. Přede mnou se každý třese. Zvláště ženy," změřil si ji přísně čistokrevný kníže.

Stejně tak se na ni však díval i užasle.

„Proč bych se před vámi měla třást? Stejně mi to nepomůže, pokud jste rozhodnutí mě zabít. Nejsem zvyklá bát se mužů, jak si jistě vzpomínáte.“ sdělila mu s pokrčením ramen upíří kněžna.

Dragonian vykročil směrem k ní, přičemž už o dost klidněji prohlásil: „Ano, to vzpomínám. Nemohu na ten den zapomenout, i kdybych chtěl. Učinila jste na mě nesmazatelný dojem a vidím, že jste se vůbec nezměnila. Jste stále stejně vzpurná a hrdá. Tak proč se divíte, že jsem dosud osamělý? Není takové ženy v této zemi, jež by vám byla rovna. Zabít vás? Musel bych být blázen! Nesnáším chudinky, které se přede mnou klaní, a upírky, otevřeně mi nabízející svou přízeň. Chci pocítit vzdor a odpor, který bych mohl přemoci.“

Při svém prohlášení došel až k Alexandře, která proti němu automaticky pozvedla opět dýku.

Dragonian se zasmál a reagoval na to slovy: „Tohle je to, o čem mluvím! Uvědomujete si, doufám, že proti mé síle nemáte nejmenší šanci. Co kdybyste si raději poslechla mou nabídku?“

„Než mi budete něco nabízet, kníže, neměl byste nejdříve dodržet naši předešlou dohodu? Ještě jste mi neposkytl to, oč jsem žádala, a já jsem už svůj slib splnila. Až potom si můžeme promluvit o něčem jiném,“ pronesla nesouhlasně Alexandra, přestože se celá chvěla hrůzou.

Dovedla to však skrýt.

„Bude mi potěšením, kněžno Alexandro. Jsem vám zcela k dispozici,“ usmál se kníže Dragonian.

Ona zůstávala stále vážná, když mu pokynula, aby se posadil na okraj manželské postele.

„Nepřeji si, abyste mě zahlédl v upíří podobě. Jsem poněkud marnivá, a pokud se nerozčílím, nechávám si ji pro sebe. Také okolnosti jsou nyní poněkud jiné, než obvykle bývají," vysvětlila mu.

Nato shodila boty a vylezla na postel. Klekla si za čistokrevného upíra a položila mu ruce kolem krku.

Dragonian se zachvěl a poznamenal: „Okolnosti mě nezajímají. I tak je to věc, na kterou jsem dlouho čekal. Jsem připraven.“

Tu spatřil, jak se její nehty proměnily na drápy, a poté pocítil ostré bodnutí na své šíji. Tohle ještě nikdy nezažil. Bylo to zvláštní – být tak říkajíc na druhé straně zubů. Kníže pomyslel na své služby, kterým každodenně saje krev. Pocítil závrať, avšak nijak nepříjemnou.

Blažilo ho, že je to zrovna Alexandra, jejíž zuby cítí na své šíji. Navíc z takové blízkosti upírku vnímal všemi smysly, a to ho velmi rozrušilo. Pak viděl, jak se její ruce změnily zpět a ona sama klesla na lože. Věděl, že bude chvíli mimo, a využil toho k tomu, aby ji pozoroval.

Dělal to samé, co jeho služby, když jim k tomu svou neopatrností dal několikrát příležitost. Stačilo nezamknout ložnici a už ho některá sledovala ve spánku, jak se to nedávno stalo. Nyní on uchváceně hleděl na krásný obličej kněžny Alexandry. A nejen to. Také se ho dotýkal. Hladil její tvář, šíji a ramena. Potom neodolal a sklonil se k ní, aby se dotkl jejích rtů těmi svými.

Vtom Alexandra prudce otevřela oči, a když spatřila, jak se k ní sklání, vyděsila se. Kníže se ihned posadil a ona doslova vyskočila z postele. Potom se však schoulila vedle ní a nešťastně se rozplakala.

Dragonian se k ní přihnal a ona zoufale pronesla: „Běžte pryč, kníže! Jsem zoufalá a potřebuji být sama. Mějte trochu ohledů k lidským citům, jež ze sebe nyní potřebuji ventilovat. Určitě by vám nebylo příjemné, vidět emoce a ženské slzy. Pomstít se mi můžete jindy. Dám vám vědět.“

Čistokrevný upír se od ní však vůbec nehnul. Usadil se naproti ní a pohladil ji po tváři.

Poté se pro něj neobvykle něžným hlasem ozval: „Neodejdu odtud, dokud se neuklidníte. Pokud se někomu potřebujete svěřit, jsem tady pro vás. Snesu i lidské city – ty vaše jistě. Dostaňte tu bolest ze sebe ven. A žádnou pomstu neplánuji. Dobře to víte. Určitě tušíte, co vám chci navrhnout. Pouze to nechcete slyšet.“

Alexandra zvedla hlavu a zadívala se na něj.

V jejích očích bylo veliké zoufalství, když bezmocně zašeptala: „Bylo to opravdu strašné, jak jste říkal. A konečně jsem pochopila své tehdejší chování – když jsem rodila Amber. Proto jsem před porodem tak hrozně vyváděla a pocítovala ohrožení. Zřejmě jsem si v tom ochromení porodními bolestmi na tohle podvědomě vzpomněla. Kdyby nebylo té události, nevyváděla bych tak, ale porodila bych Amber pod lékařským dozorem a můj přítel Noah mohl žít. Zaplatil svým životem za zradu mých přátel – kníže, kterému jsem věřila a jenž mi vzal dítě! Celá léta mi to tajil, i když byl v mé bezprostřední blízkosti a já jsem mu důvěřovala. A ten pes Carmini! Je mi fuk, že mě miluje, když se podílel na tomhle. Moje Alessia, moje holčička! Proč mi ji nenechali? Už jsem musela dát pryč Tristana a oni mě připravili i o dceru. Asi si mysleli, že bych to udělala i s ní, ale to by se nestalo. Co teď budu dělat?“

Kníže Dragonian ji poslouchal a soucítil s ní. Její žal a bezmoc se mu nelíbili.

„Ano, tužil jsem tenkrát, co za tím vězí. Mohl jsem to říct Noahovi, ale neudělal jsem to, protože byl pouhý člověk. Čekal jsem, až se o tom časem zmíníte sama. Je mi líto, že jsem vám tou informací způsobil bolest a trýzeň. Rád bych to vrátil zpět. Odpusťte mi," reagoval poté provinile.

„Vaše vina to přece není, kníže. Byl jste dítě a sám jste poté zaplatil dost velkou cenu za otcovy hříchy. Oba jsme utrpěli ztrátu a měli bychom se pomstít. Já však budu muset pro pomstu obětovat mnohem více než vy. Tristana," hlesla tiše Alexandra.

„Vy se ho chystáte zabít?“ podivil se upír.

„To v žádném případě! Nikdy nezabiju Tristana. Jen ho musím udržet stranou od svého problému. Také ho potřebuje Amber. Musí jí zůstat jeden rodič, a jelikož já jsem nyní nucena najít a ochránit Alessii, její otec musí žít, aby to samé udělal pro ni, než si najde silného muže našeho druhu. Nechci jí způsobit bolest a sobě také. Pouze ho opustím. Okolní upírky to jistě potěší, když se budou moci konečně ucházet o jeho přízeň. Možná mu některá dá syna, kterého já jsem mu neporodila, a on bude šťastný i beze mě. Nevěřím, že by pak Amber zabil. Navíc je naše dcera nyní mimo zemi a je to jeho dítě. Alessia ne," vysvětlovala knížeti Alexandra.

Kníže pocítil naději, s níž jí vzápětí navrhl: „Takže souhlasíte, abychom se pomstili spolu? Z toho, co jste mi líčila, jsem pochopil, že je to pro vás dost riskantní, vrátit se do země vašeho narození. Půjdou po vás a já mám schopnosti, jimiž vy nevládnete. Mohu jim číst a ovládat myšlenky, a kdyby vám hrozilo bezprostřední nebezpečí, odnést vás pryč bez nutnosti použít dopravní

prostředek. Rovněž vidím potmě, a kdyby vás někdo náhodou zranil, proměním vás neprodleně v čistokrevnou upírku a zachráním vám život. Pak byste dokázala to samé, co já. I když se upřímně přiznám, že představa vaší závislosti na mé osobě se mi líbí víc.“

„Typicky mužská vlastnost. Milujete slabé a závislé ženy. Vsadím se, že se přímo vyžíváte v tom, když mě teď pozorujete, jak pláču,“ poznamenala k tomu Alexandra, ale bez uštěpačnosti.

Kníže Dragonian zavrtěl hlavou se slovy: „Váš pláč se mi vůbec nelíbí. Raději bych vás viděl šťastnou a usměvavou. Nejvíc by mě však potěšilo jet s vámi do vaší rodné země, zlikvidovat našeho nepřítele a najít vaši starší dceru. Pak byste se jistě uklidnila, a poněvadž jste zapudila svého manžela a kvůli Alessii nebude možné, abyste se k němu vrátila, snad bych mohl doufat, že...“

Nedopověděl, protože Alexandra prudce vstala a rychle se od něj odsunula až k oknu.